

2015. szeptember

**HÍVOM A CSALÁDOKAT,
HÁZASPÁROKAT, JEGYESEKET ÉS SZERELMESEKET,
A CSALÁDOKAT SZERETŐ SZERZETES- ÉS PAPTESTVÉREKET, ÉS MINDENKIT, AKI A
CSALÁD ÉS AZ ÉLET MELLETT ÁLL!**

Az idegenvezető az utazás első napján vacsora után beszélgetésre hívta a társasutazás résztvevőit. Beszélni akart egy kicsit a további napok programjáról, szerette volna megismerni az utasokat és kívánságaikat. Az ilyen beszélgetések arra is alkalmat nyújtanak, hogy az utasok egymást is megismerjék, kapcsolat alakuljon ki közöttük, és a továbbiakban ne idegenekként utazzanak együtt. A beszélgetés végén az idegenvezető megjegyezte: Úgy látom, hogy a többség itt házaspár, és nem is kezdő. Magam alig három éve vagyok házas, szeretném ellesni a titkot azoktól, akik már sok tapasztalattal a hátuk mögött élnek együtt. Hadd kérdezzem meg: Mi a titka a boldog, hosszú távon jól működő házasságnak? A társaság először hallgatásba burkolódzott, aztán sorra mondták azt, ami szerintük a „titok”. Elhangzott a bizalom, a megértés, az anyagi biztonság, az önzetlenség. Voltak, akik úgy vélték, hogy csak szerencse kérdése, nincs titok, mert az egész élet lutri. Egy fiatal nő kijelentette, hogy nem az időtartam a lényeg, hanem az, hogy jól érezzék magukat, tehát az a titok, hogy csak addig szabad együtt maradni, amíg jól érzik magukat. Egy középkorú férfi magyarázata szerint az a fontos, hogy legyen kellő szabadsága mindkét félnek, mert ha nem szabadok, nem lehetnek boldogok; és így tovább. Végül így szólt a társaság legidősebb házaspárja: a szeretet. Az idegenvezető meglepetten nézett rájuk: Sokakat megkérdeztem már, de ezt még senki nem mondta nekem!

Mit mondtatok volna, ha tőletek kérdezik meg: Mi a titka a boldog, hosszú távon jól működő házasságnak?

Karinthy Frigyesnek tulajdonítják a mondást: hogyan is érthetnék meg egymást a nők és a férfiak, amikor mindketten mást akarnak, ti. a férfi a nőt, a nő meg a férfit. Az igazság ezzel szemben az, hogy a férfiak és a nők nem arra vágnak, hogy a másikat megértsék, hanem arra, hogy kölcsönösen értsék egymást, azaz legyen egy társuk, akivel megoszthatják gondolataikat, örömeiket és gondjaikat, javaikat és hiányait. Kapcsolatba szeretnének egymással lépni, mert szívük legmélyebb vágya, hogy harmonikus párkapcsolatban éljenek. Isten úgy teremtette meg az embert, hogy szívébe ültette a szeretet iránti vágyat, fontos neki, hogy szeressen és szeressék. Az embert – aki az egyetlen teremtmény a földön, akit Isten önmagáért akart – Isten a saját képére és hasonlatosságára teremtette: szeretetből szólította életbe, s egyúttal szeretetre rendelte. Azáltal, hogy a férfi és a nő emberi természetét a saját képmására teremtette, a lelkiismerettel együtt beléjük oltotta a szeretetre és a közösségre szóló meghívást. Ezért van az emberben képesség a szeretetre és a közösségre, s ugyanezért felelős is értük. (vö. FC 11, GS 23)

Mit jelent számodra ez a szó: szeretet? Idézzétek fel családi, rokoni, baráti körötökből egy olyan személy alakját, akiből sugárzott az önzetlen szeretet!

A Biblia az ószövetségi ember számára is érthetően magyarázza meg istenképiségünket: „Majd azt mondta Isten: »Alkossunk embert a mi képünkre és hasonlatosságunkra, hogy uralkodjék a tenger halain, az ég madarain, az állatokon és az egész földön, s minden csúszómászón, amely mozog a földön!« Megteremtette tehát Isten az embert a maga képére; Isten képére teremtette őt, férfinak és nőnek teremtette őket.” (Ter 1,26-27). Az ember tehát nem egy a földön élő lények közül, nem is az evolúció véletlen játéka. Az ember több, mint biológiai adottságainak összessége, mert Isten a maga képére teremtette, ez pedig egyedülálló egyedi és megkérdőjelezhetetlen méltóságot ad neki. Ettől a méltóságtól elválaszthatatlan nemiségünk: Isten az embert férfinak és nőnek teremtette. Alapvető méltóságunk nem függ csodálatra méltó teljesítményeinktől vagy súlyos kudarcainktól. Isten jósága és irántunk való szeretete sokkal alapvetőbb és előbb létezett bármilyen nagyszerű emberi tetteknél vagy súlyos bűnnél. Isten képmásai vagyunk és maradunk, semmit sem tehetünk elhomályosítására vagy fokozására. Az ember csak azért létezik, mert Isten szeretetből

megteremtette és szeretetből létben tartja. Isten képmására való teremtettségünk az is következik, hogy igazi örömünk és beteljesedésünk abban áll, ha úgy ismerjük, szeretjük és szolgáljuk egymást, ahogyan Isten teszi. Az igazságot, hogy Isten teremtett a saját képmására, nem törölhetjük el. Csak akkor élhetünk teljesen ez igazság szerint, ha emberi méltóságunk tudatában rábízunk magunkat a Teremtőnkre és szeretetére.

Hogyan tudod gyerekeidnek megmagyarázni, hogy őket Isten saját képére és hasonlatosságára teremtette, és hogy ebből mi következik?

A házasságban a férfi és a nő szilárd egysége szeretetükből és nemi különbségük értékének elismeréséből és elfogadásából fakad. Szeretetük Isten szeretetének jelenléte és jele. A nemi különbség teszi lehetővé, hogy a házastársak egy testben egyesüljenek. (vö. Ter 2,24) A Teremtő jóságának, bölcsességének és szerető tervének megnyilvánulásaként képesek új élet fakasztására. A hívő férfi és nő Isten szeretetére alapozva ígér kölcsönös, egész életre szóló szerelmet. Örökké tartó szerelmet az ember csak akkor ígérhet, ha fölfedezi a saját elgondolásainál nagyobb tervet, amely fenntart és lehetővé teszi a teljes jövő odaajándékozását a szeretett személynek. A hit segít elfogadni a gyermekáldás teljes mélységét és gazdagságát, felismerve benne a teremtő szeretetet, amely megajándékoz egy új személy misztériumával és ránk bízta azt.

Ha a hívő ember a hűséges Istenre támaszkodik, maga is biztos alapon áll. A hit megmutatja, hogy milyen tartósak lehetnek az emberek közötti kapcsolatok, ha Isten jelen van közöttük. Nem csupán belső szilárdságról, a hívő szilárd meggyőződéséről van szó; a hit megvilágosítja a szeretetből származó emberek közötti kapcsolatokat is, mert ezek követik Isten szeretetének dinamikáját. Megbízható szeretet nélkül semmi sem képes egységbe foglalni az embereket, a hit nélküli „egység” csak a haszonra, a közös érdekekre, a félelemre, s nem a közös élet jóságára épül, nem arra az öröme, amelyet a másik egyszerű jelenléte tud kiváltani. A hit teszi érthetővé az emberi kapcsolatok épülését, mert alapjukat és végső céljukat Istenben, az ő szeretetében látja, s ezzel megvilágosítja az építés művészetét, amely így a közjó szolgálatává lesz. Igen, a hit mindenki java, közjó, világossága nem csak az Egyház belsejét világosítja meg, nem is csak a túlvilági örök város építését szolgálja, hanem segít építeni a társadalmainkat, úgyhogy reményteljes jövő felé vándorolhatunk. (vö. LF 51, 52)

Mi segít Isten rád vonatkozó terveinek felismerésében? Hogyan tudod e tervek megvalósulását elősegíteni? Milyen feladat hárul a hívő emberre az emberi kapcsolatok építésében?

Este, amikor az társasutazás résztvevői már szobáikba vonultak, az idős házaspárból a feleség megjegyezte: Érdekes, hogy ez a kedves, fiatal idegenvezető ennyire meglepődött. Lehet, hogy igazán nem is értette, amit mondtunk, mert a „szeretet” számára nem azt jelenti, amit nekünk, hívőknek. Tudod –válaszolt a férj –, elgondolkoztam: vajon akkor, amikor mi voltunk „alig három éve” házások, mit mondtunk volna ugyanerre a kérdésre? Vagy akkor egy ilyen kérdést fel se lehetett tenni, mert a közfelfogás az volt, hogy a „házasságok az égben köttenek,” és kész? Ma meg a házasság intézményének értelmét is megkérdőjelezzük. Azt hiszem – vette át a szót a feleség –, mi itt, ezen az utazáson nem tehetünk sokat a mai fiatal házásokért. Vegyünk részt mindenben a magunk módján, akinek ez nem tetszik, annak úgyis hiába beszélünk; akinek meg rokonszenves az, ahogy mi egymással meg a többiekkel érintkezünk, talán eszébe jut: valami lehet abban a „szeretben”.

Bíró László
az MKPK családreferens püspöke
a Magyar Katolikus Családegyesület elnöke